

[Lenger]

bagefter er kommet og har sagt, at de gerne vil modtage flygtninge i deres kommune, men at de havde haft et bedre sted at anvende, hvis de var blevet spurgt.

Forslaget går ud på, at ansvaret for at finde de fornødne steder skal placeres hos regeringen. Men vi erkender også, at opgaven kun kan løses i et samarbejde med kommunerne, f.eks. en frivillig ordning, hvor de enkelte kommuner påtager sig at anvise de fornødne faciliteter. I dag er ansvaret ikke helt entydigt placeret, idet organisationerne oftest selv finder hoteller, tidligere institutioner eller lignende, hvorefter justitsministeriet indgår en egentlig lejekontrakt.

Vi markerer i forslaget, at vi er villige til at gå så vidt, at der skaffes en egentlig lov-hjemmel til at påbyde de enkelte kommuner at skaffe pladser, men vi hverken tror eller håber, at noget sådant skulle blive nødvendigt.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 6:

Forespørgsel til udenrigsministeren [om situationen i Mellemamerika].

Af Hans Hækkerup (S) m.fl.
(Anmeldt 9/10 85).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 7:

Forespørgsel til justitsministeren, finansministeren, økonomiministerens og ministeren for offentlige arbejder [om, hvilke konsekvenser ministrene agter at drage af beretningen fra kommissionsdomstolen vedrørende post- og telegrafvæsenet].

Af Ole Espersen (S), Hagen Hagensen (KF), Svend Erik Hovmand (V), Nør Christensen (CD) og Kofod-Svendsen (KrF).

(Anmeldt 10/10 85).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Spørgsmål til ministrene:

Spm. nr. S 79

1) Til arbejdsministeren af:

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

»Er regeringen enig med Dansk Arbejdsgiverforening i, at kun arbejdsløse med over 40 ugers arbejdsløshed reelt er arbejdsløse, og at der således kun er tale om en reel arbejdsløshed på 91.500?«

Skriftlig begrundelse

Arbejdsmarkedsstatistikken er under revision. Den nye kvartalsvise statistik viser nu ledighedsgradstallene, dvs. de arbejdsløses arbejdsløshedsperiode. I perioden fra 3. kvartal 1984 til 2. kvartal 1985 var der i gennemsnit 266.900 fuldtidsarbejdsløse. I alt var 734.900 berørt af arbejdsløshed, medens der »kun« var 91.500 personer, der var arbejdsløse mere end 40 uger.

Dette har straks fået DA og den borgerlige presse til at konkludere, at det kun er de 91.500 arbejdsløse med over 40 ugers arbejdsløshed, der reelt er arbejdsløse, og at det således kun er dem, der reelt søger og har brug for et job.

VS finder det rystende, at en borgerlig konklusion på ledighedsgraderne kan være, at en arbejdsløshed på under 40 uger, dvs. en arbejdsløshed på op til ca. 10 måneder, tilsyneladende er ikke-eksisterende.

Formanden:

Spørgsmålet vil blive besvaret af socialministeren.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Dansk Arbejdsgiverforening og den borgerlige presse har misbrugt Danmarks Statistik på det grusomste. Arbejdsgiverne har valgt det absolut mindste tal, de overhovedet

[Elisabeth Bruun Olesen]

kunne opdrive i hele statistikken, og har konkluderet, at kun 91.000 mennesker, som har været arbejdsløse i mere end 40 uger, dvs. mere end 10 måneder, reelt kan karakteriseres som seriøst arbejdsløse. I samme periode, nemlig i perioden fra 3. kvartal 1984 til 2. kvartal 1985, var der faktisk små 735.000 personer, som var berørt af arbejdsløshed, og som i kortere perioder måtte leve af fastfrosne dagpenge. Gennemsnittet var 266.900, men arbejdsgiverne får altså ved deres særegne fortolkning tallet ned på 91.000. Det er mere end interessant at vide, om regeringen er enig i den konklusion.

Arbejdsministeren (Elsebeth Kock-Petersen, fg.):

Som svar på spørgsmålet kan jeg oplyse, at man i arbejdsministeriet er ved at overveje forskellige ændringer i arbejdsløshedsstatistikken, og det, der er formålet med disse overvejelser, er at give et mere nuanceret billede af arbejdsløsheden, herunder også at lave en bedre opgørelse af særlige grupper af midlertidigt ledige. I disse overvejelser indgår også spørgsmålet, om der kunne være brug for et ledighedstal, der omfattede folk, der har været ledige i en uge.

Mange tal kan bruges i den debat. Det, der er arbejdsministeriets bestræbelse, er at give et bedre, mere nuanceret billede af arbejdsløsheden.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Jeg vil starte med at takke for svaret. Vi synes også, at man skal have et nuanceret billede af arbejdsløsheden, det har vi ikke noget imod. Men jeg fik ikke svar på mit spørgsmål om, hvorvidt man var enig i, at arbejdsløshedsstatistikken skulle bruges på en sådan måde, at man kunne konkludere, at vi for fremtiden kun kalder folk arbejdsløse, hvis de har været arbejdsløse over 40 uger. Det var det, der var spørgsmålet.

Arbejdsministeren (Elsebeth Kock-Petersen, fg.):

Ja men det var jo derfor, jeg i mit svar nævnte, at forskellige tal kan bruges. Hvor lang tids ledighed der skal være tale om, når man laver en statistik, kommer jo an på, hvilket kriterium man anlægger. Det afgørende er, at den statistik, man har, kan skabe

grundlag for de beslutninger af politisk og anden karakter, man synes der er grundlag for at træffe. Det er ikke en diskussion om reel ledighed, det er en diskussion om at få en statistik, der er brugbar som grundlag for at træffe beslutninger.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Det er ikke specielt beroligende for f.eks. de 115.800 mennesker, som var arbejdsløse i op til 30 uger, at man i arbejdsministeriet og i Danmarks Statistik overvejer nogle ændringer med hensyn til, hvordan man skal skabe en nuanceret arbejdsløshedsstatistik, hvis konklusionen på sådan en nuancering bliver, at man bagatelliserer en arbejdsløshed på under 40 uger. Det er det, der er humlen i det; ikke at man overvejer at opgøre den med ledighedsgrader, det kan være en god ting. Det er også en god ting, at man kan se forskellige andre nationaliteters arbejdsløshed. Det er ikke det; det er konklusionen på det. Og det er den, de arbejdsløse i øjeblikket er bange for.

Jeg har f.eks. været ude til et møde i Ålborg i De samvirkende Arbejdsløshedsudvalg, hvor man spurgte om dette. Man tænkte: hvad kan regeringen finde på, hvis man konkluderer som Dansk Arbejdsgiverforening?

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 80

2) Til *arbejdsministeren* af:

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

»Kan ministeren bekræfte, at man overvejer helt at standse offentliggørelsen af de ugentlige arbejdsløshedsstatistikker, og hvad er årsagen hertil?«

Skriftlig begrundelse

Ifølge Jyllands-Posten den 9. oktober 1985 overvejer man som et led i revisionen og moderniseringen af arbejdsmarkedsstatistikken helt at standse for offentliggørelsen af de ugentlige statistikker.

Arbejdsministeren har betegnet disse som vildledende og uanvendelige til politisk styring af udviklingen på arbejdsmarkedet. Men statistikkerne giver et billede af udviklingen i

[Elisabeth Bruun Olesen]

arbejdsløsheden på godt og ondt, og det tjener intet formål at holde dette skjult.

Formanden:

Spørgsmålet vil blive besvaret af socialministeren på arbejdsministerens vegne.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Arbejdsministeren har i Jyllands-Posten den 9. oktober 1985 sagt, at det nu skulle være slut med de ugentlige opgørelser, og at det ville være mere fornuftigt at anvende kræfterne til at forbedre de statistikker, som giver et mere realistisk billede af arbejdsløsheden. Vi har ikke brug for at få at vide, siger arbejdsministeren, at der i en eller anden tilfældig uge er så og så mange arbejdsløse.

Jeg vil godt spørge ministeren, om man er enig i de overvejelser, og om man derfor vil standse offentliggørelsen, eller om man i det hele taget vil droppe den ugentlige registrering af arbejdsløse.

Arbejdsministeren (Elsebeth Kock-Petersen, fg.):

I svaret på det tidligere spørgsmål nævnte jeg, at arbejdsministeriet i øjeblikket arbejder med forskellige ændringer af arbejdsløshedsstatistikken.

Det er rigtigt, at i de overvejelser indgår også en eventuel afskaffelse af den ugentlige arbejdsløshedsstatistik, således som den nu fungerer. Den ugentlige arbejdsløshedsstatistik, det, man kalder KIS-statistikken, hviler på nogle summariske indberetninger fra arbejdsformidlingskontorerne og tilsigter alene at angive nogle hovedtendenser i ledighedstallene, men i praksis må man nok sige, at man her koncentrerer sig om de absolutte tal fremfor det, der er statistikens sigte, nemlig udviklingstendenserne.

En afskaffelse af den form for ugentlige arbejdsløshedstal, som man nu bruger, betyder ikke, at der ikke vil blive offentliggjort nogle ugentlige ledighedstal. De vil blot fremkomme på et senere tidspunkt, alt med det formål at få en forbedret form, også for denne statistik.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Vi er selvfølgelig enige i, at man skal have en statistik, der er så god og giver så godt et grundlag som muligt, men vi kan med mini-

sterens ord nu, sammenholdt med udtalelserne i forbindelse med det første spørgsmål, ikke lade være at tro, at formålet er at skjule eller – hvad skal man hellere kalde det? – at sminke arbejdsløsheden.

Jeg kunne før ikke få et svar på, hvad man mente, eller om man var enig i arbejdsgivernes konklusion. Nu siger man, at man ikke ønsker en ugestatistik som den, man har i øjeblikket, fordi den ikke giver et reelt billede. Ja men hvad ønsker man så? Ugestatistikken, som den er i øjeblikket, fortæller jo, hvor mange mennesker der er arbejdsløse på en given dag, og den viser derfor en udvikling. Er det den, man ønsker at skjule for befolkningen?

Arbejdsministeren (Elsebeth Kock-Petersen, fg.):

Jeg kan selvfølgelig ikke fratage fru Elisabeth Bruun Olesen en skepsis og en mistro, men jeg synes, det er et lidt for tyndt grundlag at begynde at drage konklusioner på. Der er hverken tale om, at man vil sminke eller skjule eller bagatellisere arbejdsløsheden. Det, der er tale om, er, at der er brug for, at det statistiske grundlag, vi bl.a. bruger, når der skal træffes beslutninger om foranstaltninger, skal være så godt som muligt. Det er det, der er bestræbelsen.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Man kan da ikke undgå at være både mistroisk og skeptisk og også bange, når man ikke kan få et reelt svar på, om regeringen mener, at en arbejdsløshed på under 40 uger ikke er en reel arbejdsløshed, og når man bare får at vide, at der skal ændringer i statistikken til. Så kan man ikke undgå at være bange, og det er det, de arbejdsløse også er.

Jeg kan kun konkludere dette spørgsmål i, at vi må kalde arbejdsministeren til samråd i arbejdsmarkedsudvalget, så vi kan få at vide, hvad dette her egentlig drejer sig om.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:

Formanden:

[Formanden]

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige besvarelser af spørgsmål stillet af følgende medlemmer af folketinget:

Bente Nielsen: spm. nr. S 12
 Tinning: spm. nr. S 15, S 35 og S 37
 Lenger: spm. nr. S 17
 Jytte Andersen: spm. nr. S 18
 Elisabeth Bruun Olesen: spm. nr. S 19
 Birthe Hansen: spm. nr. S 20
 Pia Kjærsgaard: spm. nr. S 21
 Albrechtsen: spm. nr. S 24 og S 36
 Inger Stilling Pedersen: spm. nr. S 25
 J. K. Hansen: spm. nr. S 27
 Rahbæk Møller: spm. nr. S 29
 Jes Lunde: spm. nr. S 30
 Margrete Auken: spm. nr. S 31 og S 32
 Helge Sander: spm. nr. S 33
 Hanne Thanning Jacobsen: spm. nr. S 38 og S 42
 Fischer: spm. nr. S 47
 Agerschou: spm. nr. S 48 og S 49
 Bjørn Westh: spm. nr. S 55
 Lenger: spm. nr. S 56

Spm. nr. S 12

Til *boligministeren* (1/10 85) af:

Bente Nielsen (V):

»Vil ministeren med baggrund i boligstyrelsens cirkulæreskrivelse, j.nr. 20.331 af 19. marts 1985, der er rundsendt til alle landets kommunalbestyrelser, redegøre for, i hvilket omfang kommunerne har oprettet kommunal formidling af private udlejningsværelser for unge studerende m.fl.?«

Begrundelse

Redegørelsen ønskes på baggrund af den store efterspørgsel efter ungdomsboliger generelt og særlig med udgangspunkt i den ekstrastore efterspørgsel efter ungdomsboliger, der kan konstateres i forbindelse med uddannelsesårets påbegyndelse.

Det er en kendsgerning, at mangelen på egnede ungdomsboliger er et problem, som knytter sig til de større uddannelsescentre, og som kan registreres mange steder i provinsen.

En redegørelse for de tiltag, som cirkulæreskrivelsen har givet anledning til, vil være af særlig interesse og vigtighed for det fortsatte arbejde på at løse unges boligproblemer

på en også på lang sigt tilfredsstillende måde.

Der er netop i dette tilfælde tale om et udkast til alternative løsningsmåder set i relation til f.eks. det traditionelle kollegiebyggeri. Derfor vil en redegørelse for kommunalbestyrelsernes reaktion på rundskrivelsen være specielt interessant og nyttig.

Svar (8/10 85):

Boligministeren (Bollmann):

Hensigten med udsendelsen af cirkulæreskrivelse af 19. marts 1985 er vejledende at pege på de muligheder, der vil ligge i oprettelsen af en kommunal formidling af tilbud om udlejning af private værelser.

På denne baggrund har boligstyrelsen ikke bedt de enkelte kommuner om at tilkendegive, hvorvidt det i kommunen er besluttet at oprette en værelsesformidling.

En kommune (Struer) har imidlertid meddelt boligministeriet, at kommunen efter cirkulæreskrivelsens udsendelse har oprettet værelsesformidling i tilknytning til et eksisterende vejledningscenter for unge.

Spm. nr. S 15

Til *undervisningsministeren* (1/10 85) af:

Tinning (VS):

»Vil ministeren oplyse, i hvilket omfang der hidtil er anvendt private eller offentlige forskningsmidler til forskning i AIDS, samt i hvilket omfang der i fremtiden kan påregnes private eller offentlige forskningsmidler til forskning i sygdommen?«

Begrundelse

De seneste ugers debat om sygdommen AIDS har udelukkende drejet sig om de elementer, som er indeholdt i sundhedsstyrelsens forslag fra juni 1985, dvs. information, undersøgelse, behandling, screening m.v.

Sundhedsstyrelsens forslag indeholder imidlertid intet om selve forskningen, der trods alt må anses for at være det vigtigste på længere sigt. Her tænkes på forskning, der ligger ud over den erfaring og viden, som opnås som et biprodukt af de øvrige aktiviteter.

Det vil nok være for ambitiøst at forvente, at danske forskere når frem til en egentlig

[Tinning]

vaccine. Selv på verdensplan synes et sådant mål at ligge nogle år ude i fremtiden; men mindre kan også gøre det. Mange andre sygdomme kan man heller ikke vaccinere imod; men en effektiv behandling har alligevel været tilstrækkelig til, at situationen er blevet mindre alvorlig, og i dette arbejde besidder danske forskere faktisk en vis ekspertise, som de vil have mulighed for at videreudvikle, hvis de får de økonomiske muligheder. Mindst ambitiøst er det at satse på forskning i styrkelse af immunforsvaret og bedre bekæmpelse af de opportunistiske infektioner, som opstår som følge af sygdommen AIDS. Også på på dette område vil danske forskere kunne yde et væsentligt bidrag i bekæmpelsen af sygdommen AIDS.

Danmark er nødt til at deltage i et internationalt samarbejde i bekæmpelsen af AIDS allerede af den grund, at den danske patientmasse heldigvis er for lille til at foretage endelig afprøvning af nye metoder til behandling eller til styrkelse af immunforsvaret, og i et sådant samarbejde kan man naturligvis ikke køre på frihjul, men må selv bidrage. Noget sådant koster penge, bl.a. til personale og apparatur.

Det ønskes derfor oplyst, hvilke forskningsmidler der faktisk er afsat til sagen, idet det efter VS' mening er ganske udmærket, at sundhedsstyrelsens forslag nu endelig gennemføres, men det gør ikke noget, at vi også ser lidt frem i tiden, og her er det en indsats mod selve sygdommen, der må være målet.

Svar (9/10 85):

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Til besvarelse af dette spørgsmål har jeg indhentet oplysninger fra forskningssekretariatet, der er sekretariat for de statslige forskningsråd.

Herfra oplyser man, at der ikke foreligger en samlet oversigt over omfanget og karakteren af den danske AIDS-forskning. Det er derfor i øjeblikket ikke muligt at få et samlet overblik over, hvor mange offentlige eller private forskningsmidler der anvendes på AIDS-forskning. Ifølge det oplyste skulle en oversigt over de grupper, der arbejder med forskellige aspekter af AIDS-problemet, være under udarbejdelse.

For så vidt angår støtte fra de statslige forskningsråd kan jeg oplyse, at statens læge-

videnskabelige forskningsråd (SLF) i 1985 ydede ca. ½ mill. kr. i direkte støtte til forskningsprojekter vedrørende AIDS.

Herudover yder SLF støtte til et forskningsprofessorat, hvis indehaver også beskæftiger sig med AIDS-forskning.

Omfanget af støtte fra statens lægevidenskabelige forskningsråd til AIDS-forskning for 1986 kendes endnu ikke, da rådets midler for 1986 endnu ikke er fordelt.

Spm. nr. S 17

Til *ministeren for skatter og afgifter* (1/10 85) af:

Lenger (VS):

»Hvad kan ministeren oplyse om det forventede provenu af selskabsskatten for 1985 og 1986?«

Begrundelse

I forbindelse med forhøjelsen af selskabsskatteprocenten fra 40 til 50 forventede ministeren et øget selskabsskatteprovener på ca. 2,7 mia kr. i 1986, mens han var forsigtig med at skønne over virkningen i 1985. I bemærkningerne til finansloven for 1986 har ministeren dog dristet sig til at skønne et merprovener på ca. 260 mill. kr. alene for statens vedkommende i 1986.

Imidlertid er det nu oplyst, at Århus skattevæsen forventer et øget provener for Århus kommune på 70 mill. kr., svarende til et samlet provener på 110 mill. kr. mod budgetteret 40 mill. kr. Denne stigning tilskrives Århus skattevæsen »altovervejende«, at selskaberne nu indtægtsfører tidligere foretagne varelagernedskrivninger. Hvis udtrykket »altovervejende« f.eks. betyder 60 af de 70 mill. kr., indebærer det, at staten alene i Århus kommune henter et merprovener på ca. 400 mill. kr. – altså mere, end ministeren anslår på landsbasis.

Hvis tallene fra Århus skattevæsen svarer til landstendensen, vil staten i 1985-regnskabet hente et merprovener på et tocifret milliardbeløb. Men da dette merprovener kommer i kassen som følge af spekulation i at fremskynde skatten og undgå forhøjelsen af selskabsskatten, vil resultatet også være, at pengene forsvinder igen i løbet af 1986 eller senere. Århus skattevæsen skønner nemlig også, at varelagernedskrivningerne udgiftsføres

[Lenger]

igen, og heri har det uden tvivl fuldstændig ret.

Spørgeren ønsker derfor oplyst, hvilket provenu ministeren skønner at selskabsskatten vil give for 1985 og 1986, efter at der efterhånden foreligger et bedre materiale om selskabernes adfærd i forbindelse med 1984-regnskaberne og dermed om skattebetalingen i 1985 og 1986.

Svar (10/10 85):

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Indkomstskat af selskaber m.v., der indbetales i løbet af et finansår, beregnes hovedsagelig af selskabsindkomst, der er indtjent i det nærmest foregående regnskabsår.

I forbindelse med udarbejdelse af forslaget til finanslov for finansåret 1986 skønnedes den samlede pålignede selskabsskat for indkomståret 1984 (skatteåret 1985-86) til lidt over 9 mia kr. og for indkomståret 1985 (skatteåret 1986-87) til ca. 17½ mia kr. Den store stigning fra 1984 til 1985 skyldes dels, at selskabsskatten er forhøjet fra 40 til 50 pct. med virkning for indkomståret 1985, dels store skattepligtige kursgevinster hos pengeinstitutterne som følge af rentefaldet og de dermed følgende stigninger i obligationskurs m.v.

Med udgangspunkt i regnskabsresultaterne fra et udsnit af selskaber inden for handel og fremstillingsvirksomhed er der sidst i september sket en opjustering af skønnet over selskabsskatteprovenuet for indkomståret 1984 til brug ved finansministeriets udarbejdelse af en »Totalramme- og DAU-oversigt«. Der regnes nu med et samlet provenu på ca. 9,7 mia kr. for dette år.

Samtidig er selskabsskatteskønnet for indkomståret 1985 hævet til ca. 20½ mia kr., idet renten siden udarbejdelsen af finanslovsforslaget er faldet lidt mere end forudset.

Der foreligger på indeværende tidspunkt ingen samlet oversigt over resultatet af selskabsligningen for indkomståret 1984. Ovennævnte skøn på ca. 9,7 mia. kr. over selskabsskatteprovenuet for dette år er derfor stadig behæftet med stor usikkerhed.

Spm. nr. S 18

Til *arbejdsministeren* (1/10 85) af:

Jytte Andersen (S):

»Vil ministeren oplyse, hvad begrundelsen er for, at der på de såkaldte K 1- og K 2-skemaer vedrørende langtidslidige ikke er opført en rubrik til daghøjskoler?«

Begrundelse

Ved behandlingen af loven om uddannelsesstilbud blev det både under udvalgsarbejdet og i folketinget understreget, at daghøjskoler var et værdifuldt element i uddannelsesstilbud til de langtidslidige. Det forekommer derfor ejendommeligt, at de ikke er opført i de relevante skemaer.

Svar (8/10 85):

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Arbejdsdirektoratet har til brug for administrationen af lov om uddannelsesstilbud til langtidslidige m.v. udarbejdet dels et skema til brug for registrering af de langtidslidiges kvalifikationer, det såkaldte K 1-skema (vedlagt)*), dels nogle retningslinier for arbejdsformidlingens rapportering til arbejdsdirektoratet om de langtidslidiges uddannelsesønsker.

Til brug for registreringen af uddannelsesønskerne er således ikke udarbejdet et standardskema, men arbejdsformidlingskontorerne har hver for sig selv udarbejdet skemaer efter de af arbejdsdirektoratet angivne retningslinier. Disse skemaer benævnes K 2.

Arbejdsdirektoratet har oplyst, at der ved udarbejdelsen af K 1-skemaet er tilstræbt en balance mellem en udtømmende listning af kvalifikationer og en administrativ overskuelighed, hvorved bl.a. enkelte uddannelses typer utilsigtet ikke er blevet nævnt direkte.

Arbejdsdirektoratet vil imidlertid snarest – i forbindelse med udsendelse af de endelige trykte K 1-skemaer til AF-kontorerne – indarbejde daghøjskolerne sammen med andre relevante uddannelser i afsnittet om alment forberedende kurser og højskoler. I de skemaer vedrørende uddannelsesønsker (K 2), som AF-kontorerne arbejder med, vil daghøjskoler ligeledes blive indarbejdet.

*) (Ikke optrykt).

Spm. nr. S 19

Til *arbejdsministeren* (2/10 85) af:

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

[Elisabeth Bruun Olsen]

»Vil ministeren oplyse, hvad de maksimale dagpengesatser i henhold til arbejdsløshedslovens §§ 47 og 51 ville have været pr. 1. april og 1. oktober i årene 1983, 1984 og 1985, såfremt dyrtids- og taktreguleringen af de maksimale dagpengesatser ikke var blevet suspenderet i efteråret 1982?«

Begrundelse

Statsministeren har i sin åbningsredegørelse bebudet en ny regulering af dagpengenes maksimale sats. Der har været forlydender i pressen fremme om, at dagpengene skulle reguleres med 2 pct. pr. 1. oktober 1986. Det er i denne sammenhæng interessant at få regeringens egne beregninger over, hvad dagpengemaksimum i dag ville have været, hvis regeringen ikke havde suspenderet dyrtids- og taktreguleringen i efteråret 1982.

Arbejderbevægelsens erhvervsråd har beregnet, at den maksimale dagpengesats pr. 1. april 1985 ville have udgjort 393 kr. om dagen og pr. oktober 1985 415 kr. om dagen, hvis suspensionen ikke havde fundet sted.

Hvis regeringen og de radikale stadig væk holder fast ved 2 pct., er kommentarer næsten overflødige set i forhold til, at de arbejdsløse i den borgerlige regeringsperiode har mistet ca. 20 pct. i leveniveau.

Svar (10/10 85):

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Hvis det var muligt, ville jeg naturligvis oplyse de ønskede dagpengesatser efter arbejdsløshedslovens §§ 47 og 51.

Suspensionen af dagpengenes automatiske regulering siden oktober 1982 er et af elementerne i regeringens indkomspolitik. Denne fastfrysning af dagpenge niveauet skal ses i sammenhæng med de arbejdsmarkedspolitiske og økonomisk-politiske indgreb i øvrigt og kan ikke betragtes isoleret.

Uden indgreb var pris- og lønstigningerne uden tvivl blevet noget anderledes end nu, formentlig større, men hvor meget? En beregning af højeste dagpengebeløb forudsætter, at spørgsmålet kan besvares.

Noget tilsvarende gør sig gældende for dimittendsatsen, som tidligere blev fastsat på grundlag af den mellem arbejdsmarkedets hovedorganisationer aftalte mindste arbejdsfortjeneste inden for normallønsområdet. Og

hvad ville denne garantibetaling have været uden indgreb? Dette spørgsmål kan næppe heller besvares.

Det ville med andre ord være helt hypotetisk at opgøre dagpengebeløbene under forudsætning af, at regeringen intet havde foretaget sig for at dæmpe omkostningsstigningerne og nedsætte inflationstakten

Spm. nr. S 20

Til indenrigsministeren (2/10 85) af:

Birthe Hansen (SF):

»Vil ministeren tage skridt til at hindre, at nævnet for medicinske hjælpemidler under sundhedsstyrelsen helt frem til 1. juli 1989 kan give dispensation fra de kontrol- og godkendelsesregler, der fra 1. januar 1987 træder i kraft for kontaktlinser?«

Begrundelse

Fra 1. januar 1986 skal væsken til kontaktlinser kontrolleres for kvalitet, før den må sælges. Spørgeren mener, at et års udsættelse af tilsvarende kontrol af kontaktlinserne må være rigeligt, når man betænker de allerede stedfundne personskader på grund af manglende kontrol.

Svar (10/10 85):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Jeg har for tiden overvejelser om at indføre en obligatorisk godkendelsesordning for medicinske utensilier (injektionsprøjter, kanyler, katetre, suturer etc.). Overvejelserne omfatter sterile medicinske utensilier, der direkte eller indirekte kommer i tæt kontakt med patienten. Overvejelserne omfatter endvidere kontaktlinser, kontaktlinsevæsker og præparater beregnet til fremstilling af kontaktlinsevæske hos brugeren. Der er i denne forbindelse udarbejdet et udkast til en bekendtgørelse.

Bekendtgørelsesudkastet er den 17. maj 1985 sendt til høring hos en række firmaer, organisationer og myndigheder med tilknytning til området. Alle høringssvar er imidlertid endnu ikke indkommet. De svar, der er modtaget, er oversendt til vurdering i sundhedsstyrelsen. Jeg kan derfor ikke på nuværende tidspunkt tage endelig stilling til det af spørgeren stillede spørgsmål. Jeg vil dog alle-

[Indenrigsministeren]

rede nu tilkendegive, at såfremt der indføres en obligatorisk godkendelsesordning for medicinske utensilier, finder jeg det rimeligt, at der både af hensyn til fabrikanterne og til myndighederne bliver tale om en eller anden form for overgangsordning for de medicinske utensilier, der er i handelen på det tidspunkt, hvor bekendtgørelsen træder i kraft.

Spm. nr. S 21

Til *socialministeren* (2/10 85) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Er det i overensstemmelse med bistandsloven, paragrafferne 79-86, samt socialministeriets cirkulære af 29. marts 1976, at et plejehjem kan bestemme, på hvilken måde lommepege skal komme plejhjemsbeboerne til gode?«

Begrundelse

Svigtende helbred eller andre forhold kan gøre det nødvendigt, at en borger må flytte på plejehjem. Pensionisten betaler med sin pension for opholdet og får udbetalt et beløb til personlige fornødenheder, ca. 540 kr. pr. måned. Ifølge en skrivelse af 19. april 1985 fra socialdirektoratet i Gentofte til plejhjemsbeboerne i kommunen gør plejehjemet sig også til herre over, på hvilken måde de udbetalte lommepege skal benyttes. Hvis denne praksis er almindelig, bør ordningen øjeblikkelig ændres, så plejhjemsbeboeren får fuld rådighed over det udbetalte beløb.

Ifølge socialministeriets cirkulære af 29. marts 1976 kan plejhjemsbeboere betale for opholdet, hvis indtægtsforholdene taler derfor, eventuelt gennem modregning i lommepege. I Gentofte ser det også ud til, at man vil disponere over det fulde beløb uanset indtægtsforhold.

Svar (11/10 85):

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Til brug for besvarelsen er indhentet en udtalelse fra socialdirektoratet i Gentofte kommune.

Socialdirektoratet har indledningsvis oplyst, at der ikke – som nævnt i begrundelsen for spørgsmålet – den 19. april 1985 er udsendt en cirkulæreskrivelse eller tilsvarende generel henvendelse til plejhjemsbeboerne i

kommunen. I forbindelse med en pensionists optagelse i plejehjem anvender socialdirektoratet imidlertid to formularskrivelser, der har til formål at orientere beboeren om hans retsstilling dels vedrørende udbetaling af beløb til personlige fornødenheder (lommepege), dels vedrørende betaling for ophold i plejehjem.

Socialdirektoratet har i øvrigt oplyst følgende om den praksis, der følges ved udbetaling af beløb til personlige fornødenheder:

»Udgangspunktet er, at lommepengene udbetales til pensionisten selv eller til den person, han giver fuldmagt, f.eks. en pårørende.

Hvis en pensionist ikke er i stand til selv at råde over lommepengene eller til at give fuldmagt – f.eks. på grund af fremskreden demens – henholder socialdirektoratet sig til reglen i den sociale pensionslovs § 36, hvor efter man, hvis det skønnes, at en pensionist ikke selv kan administrere pensionen, kan afgøre, på hvilken måde pensionen skal udbetales.

Denne kompetence, som i medfør af lovbestemmelsen påhviler det sociale udvalg, er for de personer, der bor på plejehjem, delegeret til det pågældende plejhjems forstander. Begrundelsen herfor er, at den enkelte forstander bedst er i stand til at vurdere, hvornår pensionisten skønnes ude af stand til at administrere pensionen, og ligeledes – hvis der er flere pårørende, der er parat til at påtage sig opgaven – har kendskab til, hvilken af de pårørende der må formodes at administrere, så lommepengene kommer pensionisten til gode.

Hvis der er flere pårørende, der er uenige om, hvorledes pensionistens lommepege skal komme ham til gode, kan det være praktisk, at det er forstanderen, der træffer beslutning herom.

Hvis plejhjemet administrerer lommepege, bliver der ført regnskab herfor.»

Socialministeriet kan henholde sig til socialdirektoratets udtalelse.

Spm. nr. S 24

Til *boligministeren* (2/10 85) af:

Albrechtsen (VS):

»Vil ministeren drage omsorg for, at boligstyrelsen ikke gør forsøg på at presse Ran-

[Albrechtsen]

ders kommune, det vil sige, at løsningen af byggeriet Vangdalens problemer ikke sammenkædes med spørgsmålet om nybyggeri i Randers kommune?»

Begrundelse

I Randers Amtsavis den 3. september 1985 oplystes det, at boligstyrelsen har forsøgt at presse Randers kommune ved at true med at stoppe for nyt almennyttigt byggeri i kommunen, hvis ikke byrådet vil gå med til at yde penge til dækning af huslejetabet i den kriseramte almennyttige bebyggelse Vangdalen.

For det første er Vangdalens problemer af en sådan karakter og har en sådan forhistorie, at det ikke synes rimeligt på nogen måde, at Randers kommune skal bidrage. For det andet er det i almindelighed en dårlig ting, at kommuner kan presses til at være med i sådanne kriseløsninger, der rettelig er statens forpligtelse.

Men for det tredje er det helt uantageligt, hvis boligstyrelsen har søgt at sammenkæde kravet om kommunal betaling til Vangdalen med spørgsmålet om nyt byggeri efter lov om boligbyggeri.

Det kan ikke være meningen, at det sociale byggeri i Randers skal ophøre på grund af problemerne i Vangdalen. Og man får den fornemmelse, at ministeriet her har søgt en anledning til at fremme den politik, der går ud på at reducere det sociale byggeri for i stedet at bane vejen for mere privat byggeri, herunder mere pensionskassebyggeri.

Men det sociale byggeri har fortsat vigtige opgaver at løse i Randers, også på f.eks. ældreboligområdet, og lejerne og de ældre skal ikke overlades til privat foretagsomhed. Derfor er sagen sandelig for vigtig.

Svar (8/10 85):

Boligministeren (Bollmann):

Der er intet usædvanligt i, at der som led i den vurdering, der sker forud for meddelelse af støttetilsagn, finder drøftelser sted, herunder med de kommuner, hvor der er såkaldt samspilsramte bebyggelser, med henblik på at inddrage kommunerne aktivt i bestræbelserne for at afhjælpe vanskelighederne. I denne situation er formålet med forhandlingerne at sikre, at de bestræbelser, der udfol-

des for at afhjælpe problemerne i de samspilsramte bebyggelser, ikke vanskeliggøres af virkningerne på det lokale boligmarked af nyt almennyttigt byggeri.

I overvejelserne om eventuel tilsagngivning bliver der derfor også lagt vægt på, at kommunen vil arbejde for en løsning af de pågældende bebyggelses problemer og medvirke til gennemførelse af foranstaltninger, der vil være egnede til at sikre en mere stabil udlejning og økonomi i de boligafdelinger, der er ramt af økonomiske vanskeligheder. Randers Boligforenings afd. 29, Vangdalsparken, med 320 lejligheder hører til denne kategori.

I øvrigt kan jeg oplyse, at boligstyrelsen den 24. september 1985 har givet Randers Boligforening, afd. 44, støttetilsagn til opførelse af 24 lejligheder i Randers kommune.

Spm. nr. S 25

Til *industriministeren* (2/10 85) af:

Inger Stilling Pedersen (KrF):

»Hvilke initiativer agter ministeren at tage for at sikre, at små og mellemstore virksomheder får større del i erhvervsstøtteordningerne?»

Begrundelse

Der er i dagspressen rejst kritik af erhvervsstøtteordningernes udnyttelse gående ud på, at de små og mellemstore virksomheder ikke udnytter ordningerne.

For at regeringen kan opnå sit mål om at stimulere eksporten er det vigtigt, at eksportstøtteordningerne virker igang sættende for de små og mellemstore virksomheders eksportindsats.

Det er et velkendt fænomen, at den største vækst ligger hos de små og mellemstore virksomheder. Det er derfor uheldigt, at denne vækst ikke også kommer den danske eksport til gode, men hovedsagelig retter sig mod hjemmemarkedet.

Svar (9/10 85):

Industriministeren (Stetter):

Det fremgår af dagspressen, at nogle erhvervsorganisationer på det seneste har undersøgt, bl.a. i hvilket omfang erhvervsstøtte-

[Industriministeren]

ordningerne benyttes af de små og mellemstore virksomheder.

En undersøgelse udført af AIM for Grosrerer-Societetet – udført blandt Societetets medlemsvirksomheder – konkluderer bl.a., at de små virksomheder ikke benytter tilskudsmulighederne i samme omfang som de store.

En anden undersøgelse udført af Håndværksrådet peger på, at de mindre virksomheder i betydelig grad benytter f.eks. eksportfremmeordningen.

De i dagspressen refererede undersøgelsers konklusioner peger således ikke entydigt på, at de små og mellemstore virksomheder ikke benytter ordningerne.

Der gøres i dag – og har i en årrække været gjort – en betydelig indsats for at støtte små og mindre virksomheder.

Den særlige låneordning for håndværk og mindre industrivirksomheder blev sidste år udvidet og moderniseret i forbindelse med, at ordningen blev henlagt til Finansieringsinstituttet for Industri og Håndværk.

For så vidt angår teknologifremmeordningerne må det konstateres, at støttemulighederne navnlig kommer de små og mellemstore virksomheder til gode. Dette har jeg tidligere redegjort for – senest i en besvarelse af 19. september 1985 af finansudvalgets spørgsmål nr. 10, hvori er indeholdt en omfattende talmæssig belysning af støttens fordeling på forskellige virksomhedsstørrelser.

For så vidt angår eksportfremmeordningen bemærkes følgende:

Eksportfremmerådet bevilger bl.a. støtte til virksomhedsgrupper, som ønsker at ansætte en eksportkonsulent. Denne ordning er især rettet imod de nye og mindre virksomheder og benyttes da også i udstrakt grad af disse.

Ordningens sigte er at aflaste først og fremmest de mindre virksomheders arbejdsbyrde med at afdække de internationale markedsmuligheder forud for selve salgsindsatsen. Det drejer sig om, at virksomhedsgruppen selv midlertidigt ansætter en privat konsulent, der foruden gennemførelse af markedsanalyse på virksomhedernes konkrete eksportprodukter bistår med opbygningen af et agentnet, etablering af kontakter med udenlandske købere m.v.

På lovende eksportmarkeder, hvor der ikke er udenrigsrepræsentation, foretager eksportfremmerådet udsendelse af eksportstipendiater, der har til opgave at indsamle og

bearbejde viden om markedsvilkårene på disse markeder for danske eksportører. Endelig støttes en lang række mindre, danske virksomheder i forbindelse med udstillingsaktiviteter og lignende.

Regeringen er imidlertid meget opmærksom på de små og mellemstore virksomheders problem, bl.a. fordi der her findes et uudnyttet eksportpotentiale. I slutningen af oktober vil jeg fremlægge regeringens strategi for de kommende års udvikling i form af en industripolitisk redegørelse. Regeringen vil give det direkte arbejde for at fremme eksporten en stærkere placering, og i denne sammenhæng indgår spørgsmålet om, hvordan vi bedst muligt udnytter de små og mellemstore virksomheders eksportpotentiale.

Spm. nr. S 27

Til undervisningsministeren (3/10 85) af:

J. K. Hansen (S):

»Hvilke initiativer har ministeren taget eller vil ministeren tage med henblik på, at skolenævnsvalgene til folkeskolens nævn i 1986 kan foregå på én og samme dag – eventuelt inden for samme uge – over hele landet?«

Begrundelse

I folketingsåret 1984-85 stillede spørgeren et lignende spørgsmål, nr. S 202. Ministeren svarede hertil, at han i henhold til gældende bestemmelser i skolestyrelsesloven ikke havde den fornødne hjemmel til at fastsætte en fælles dato for hele landet, men at han, såfremt tanken også kunne accepteres af de kommunale organisationer, ville være indstillet på at søge den fornødne hjemmel tilvejebragt.

I et brev af 13. december 1984 til Landsforeningen Skole og Samfund oplyser ministeren, at han vil være indstillet på at udsende en henstilling til kommunerne om, at afstemningsvalg afholdes på én bestemt dag.

Svar (10/10 85):

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

I fortsættelse af mit svar på det i begrundelsen nævnte spørgsmål, som i folketingsåret 1984-85 blev stillet som spørgsmål nr. S 202, kan jeg oplyse, at undervisningsministe-

[Undervisningsministeren]

riet har drøftet muligheden for en fælles dato for afstemninger i forbindelse med de forestående skolenævnvalg med Landsforeningen Skole og Samfund og de kommunale organisationer.

På grundlag af disse drøftelser er der i cirkulæret om valg af skolekommissioner og skolenævn uden for København, som i nær fremtid vil blive udsendt med henblik på de kommende valg, indsat en henstilling om, at eventuelle afstemninger – så vidt muligt – afholdes i uge 10 i 1986 (3. marts–7. marts 1986).

Desuden overvejer jeg i forbindelse med fremsættelsen af et forslag til ændringer i skolestyrelsesloven at stille forslag om, at der i loven indsættes en bemyndigelsesbestemmelse for undervisningsministeren til at kunne fastsætte en for alle kommuner gældende dato for afholdelse af valg til skolenævn. Den foreslåede bestemmelse tænkes sat i kraft fra 1. august 1986.

Spm. nr. S 29

Til *ministeren for skatter og afgifter* (3/10 85) af:

Rahbæk Møller (SF):

»Vil ministeren oplyse, hvorledes en skifteholdsarbejder med en skattepligtig indkomst på 110.000 kr. vil blive påvirket af skattereformen?«

Begrundelse

I det nugældende skattesystem har mennesker, der helt eller delvis arbejder om natten, et særligt fradrag på maksimalt 2.200 kr. Ifølge forligsteksten vil fradrag af denne art forsvinde for de første 3.000 kr.s vedkommende.

I besvarelsen bedes forudsat, at vedkommende skatteyder netop har et fradrag på

2.200 kr. for natarbejde, at eneste fradrag derudover er fradrag for kontingent til fagforening og arbejdsløshedskasse, og at skatteyderen ikke har børn under 18 år.

Svar (9/10 85):

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

I begrundelsen for spørgsmålet er anført, at skatteyderen efter gældende regler har et fradrag på 2.200 kr. for natarbejde, samt at eneste fradrag herudover er fradrag for kontingent til fagforening og arbejdsløshedskasse. Under forudsætning af, at sidstnævnte fradrag sættes til 5.800 kr., vil skatteyderen med en lønindkomst på 118.000 kr. netop have en skattepligtig indkomst på 110.000 kr. efter gældende regler.

Efter gældende 1986-regler, men med personfradrag og skalatrin fremskrevet med 2 pct. til 1987, vil skatten i en gennemsnitskommune med en udskrivningsprocent på 28,1 udgøre 42.175 kr. i 1987 for en enlig skatteyder med en skattepligtig indkomst på 110.000 kr. Beregningsforudsætningerne er angivet i vedhæftede bilag.

Efter skattereformen gives der fortsat fuldt fradrag for fagforeningskontingent og bidrag til A-kasse, dog beregnet med laveste skattesats. Fradrag for øvrige lønmodtagerudgifter indrømmes kun for beløb, der overstiger 3.000 kr., og det medfører i dette tilfælde, at fradraget for natarbejde på 2.200 kr. bortfalder.

Efter reformen vil skatteyderen have en personlig indkomst på 118.000 kr. og ligningsmæssige fradrag på 5.800 kr.

Skatten efter reformen vil med de aftalte skattesatser og et vejet gennemsnit af statsligt og kommunalt personfradrag på 23.800 kr. i en gennemsnitskommune udgøre 42.685 kr. i 1987 eller 510 kr. mere end efter »gældende« 1987-regler.

Bilag

	»Gældende« 1987-regler ¹⁾ kr.		Skattereform kr.
<i>Personfradrag:</i>			
- Stat	23.600	} Skatteværdi: 10.625	} 23.800
- kommuner	21.100		
			Skatteværdi: 11.924

Skala:

[Ministeren for skatter og afgifter]

Skattepligtig indkomst	0-115.600 -> 48,0 pct.	
	115.601-189.900 -> 62,4 pct.	-
	over 189.900 -> 73,2 pct.	
Personlig indkomst	-	0-200.000 -> 50,1 pct. over 200.000 -> 62,0 pct.
Ligningsmæssige fra- drag omlægges til	-	50,1 pct.
Standardfradrag	-	3 pct. af personlig indkomst, dog maks. 3.200 kr.

1) Gældende 1986-regler, hvor personfradrag og skalatrin er fremskrevet med 2 pct. til 1987-niveau.

Spm. nr. S 30

Til økonomiministeren (3/10 85) af:

Jes Lunde (SF):

»Vil ministeren oplyse, hvilke omkostninger salget af kroneobligationer har påført det danske samfund indtil nu sammenlignet med et alternativ med udenlandske lånoptagelser, der er sammensat som gennemsnittet af udlandsgælden eksklusive kroneobligationer, idet der i vurderingen ønskes inddraget såvel den kendte øgede, fremtidige rentebyrde som den kendte valutakursudvikling til dato?«

Svar (10/10 85):

Økonomiministeren (Anders Andersen):

Nettosalget af kroneobligationer til udlandet har andraget 9,3 mia kr. i 1984 og 13,2 mia kr. i de første otte måneder af 1985.

En sammenligning af renteudgifterne af kroneobligationer og lån i andre valutaer forudsætter kendskab til udviklingen i valutakurserne og i rentesatserne på de udenlandske lån, for så vidt der er tale om variabelt forrentede lån, i lånenes restløbetid. En beregning af renteudgifterne på basis af aktuelle valutakurser og rentesatser kan således - ikke mindst i lyset af de erfaringsmæssigt store udsving i valutakurser og renteniveau - give et misvisende billede af forrentningen af udlandsgælden.

Med dette meget væsentlige forbehold skønnes i det følgende over renteudgifterne på basis af aktuelle valutakurser og rentesatser. I tabel 1 er vist en oversigt over det gennemsnitlige renteniveau for fast forrentede obligationslån i danske kroner og tre hovedvalutaer samt gennemsnitlige variable rentesatser for udlandslån i de samme valutaer (eurovalutalån) i 1984 henholdsvis de første otte måneder af 1985. I tabel 2 er vist den

procentvise ændring i kurserne på de tre hovedvalutaer fra gennemsnit i 1984 henholdsvis de første otte måneder af 1985 til den 8. oktober 1985.

Tabel 1. Gennemsnitlig effektiv obligationsrente og eurovalutarente

	Pct. p.a.	
	1984	jan.-aug. 1985
<i>Obligationsrente</i>		
Danmark	14,0	12,0
euro-USD	13,0	11,7
euro-DEM	7,8	7,5
euro-CHF	5,4	5,2
<i>Eurovalutarente</i>		
3 mdr. USD	10,7	8,4
3 mdr. DEM	5,7	5,7
3 mdr. CHF	4,3	5,2

Kilde: De udenlandske obligationsrentesatser er kreditorrenter med Morgan Guaranty Trust, World Financial Markets, som kilde. Debitorrenten er normalt lidt højere specielt for lån i CHF.

Tabel 2. Valutakursændring fra periodens gennemsnitskurs til kursen den 8. oktober 1985.

	Pct.	
	1984	jan.-aug. 1985
USD	-7,6	-13,7
DEM	-0,5	0,9
CHF	0,1	3,0

Det fremgår af tabel 1, at den gennemsnitlige kroneobligationsrente i perioden januar 1984-august 1985 stort set har svaret til USD-obligationsrenten. Der har været en

[Økonomiministeren]

renteforskel på omkring 5 henholdsvis 7,5 procentpoints i forhold til DEM- og CHF-obligationer. Renteforskellen er blevet indsnævret i løbet af perioden.

Det er imidlertid som nævnt ikke tilstrækkeligt at betragte obligationsrenten målt i udenlandsk valuta. Den effektive renteudgift afhænger tillige af valutakursudviklingen. USD er, som det fremgår af tabel 2, deprecieret i forhold til kronen. Under forudsætning af uændrede valutakurser i lånenes restløbetid i forhold til kurserne den 8. oktober 1985 vil den effektive USD-obligationsrente målt i kroner af 7-årige lån optaget i 1984 være ca. 1 procentpoint lavere end vist i tabel 1. For USD-lån optaget i 1985 er valutakurskorrektionen ca. 2 procentpoints. For DEM- og CHF-obligationslån har der derimod været tale om en vis appreciering i forhold til kronen, således at rentesatserne i tabel 1 under vurderer den effektive rente målt i kroner.

For så vidt udlandslånene er variabelt forrentede, vil den effektive renteudgift målt ved periodens gennemsnitlige rentesatser være lavere end for fast forrentede lån, jfr. tabel 1. For USD-lån er renteforskellen ca. 3 procentpoints og for DEM-lån ca. 2 procentpoints, medens renteforskellen på CHF-lån er udlignet i løbet af perioden.

Såfremt provenuet af kroneobligationssalg var tilvejebragt ved lån i udenlandsk valuta med samme valutafordeling som udlandsgælden (ekskl. kronefordringer) ultimo 1984, ville 50 pct. af låntagningen være denomineret i USD, 16 pct. i DEM, 12 pct. i CHF og resten i en række andre valutaer.

Ved uændrede valutakurser i lånenes restløbetid ville fast forrentet låntagning i udenlandsk valuta således have medført lavere renteudgifter målt i kroner end salg af kroneobligationer – navnlig ved lån i DEM og CHF. Der er imidlertid betydelig usikkerhed om den fremtidige valutakursudvikling og dermed om renteudgiften målt i kroner af udenlandske lån, og det er derfor ikke realistisk at anvende den nævnte forudsætning om valutakurserne. Såfremt låntagningen alternativt havde form af variabelt forrentede udlandslån, tilføres renteudgiftsberegningen yderligere usikkerhed. Til illustration heraf kan nævnes, at mellemfristede variabelt forrentede CHF-lån optaget i begyndelsen af 1970erne ville have resulteret i effektive renteudgifter målt i kroner på omkring 20 pct.

p.a. Tilsvarende har den effektive renteudgift i kroner af USD-lån optaget i 2. halvdel af 1970erne udgjort 20–30 pct. p.a.

Spm. nr. S 31

Til *justitsministeren* (3/10 85) af:

Margrete Auken (SF):

»Finder ministeren, at færdselslovens § 42, stk. 5, om fastsættelse af lavere fartgrænser end de generelle er kommet til udtryk i cirkulære om lokale hastighedsbegrænsninger, kapitel 3, med tilhørende cirkulæreskrivelser?«

Begrundelse

Færdselslovens § 42, stk. 5, åbner mulighed for at fastsætte lavere fartgrænser end de generelle på alle vejtyper, hvor det ikke er forsvarligt eller ønskeligt at tillade kørsel med hastigheder svarende til den generelle grænse. Det er altså tilstrækkeligt, at en lavere fartgrænse er »ønskelig«, f.eks. af støj- eller andre miljøgrunde, og en sikkerhedsmæssig begrundelse er ikke altid nødvendig.

I cirkulæret er muligheden indskrænket, så en lavere lokal fartgrænse i byområder kun kan fastsættes, »når væsentlige færdselssikkerhedsmæssige hensyn taler herfor, dvs. når hastigheden er en væsentlig ulykkesårsag eller -risiko på den pågældende vejstrækning«. Der er således ikke mulighed for at fastsætte en lavere grænse af f.eks. miljømæssige årsager.

Svar (14/10 85):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Indledningsvis vil jeg gerne slå fast, at færdselslovsændringen i foråret ikke medførte ændringer i færdselslovens § 42, stk. 5, bortset fra, at der nu er tilvejebragt hjemmel for, at en lavere hastighedsgrænse i tættere bebygget område også kan fastsættes for et nærmere afgrænset område.

I de almindelige bemærkninger til lovforslaget anførte justitsministeriet bl.a., at en hastighedsbegrænsning på 40 km i timen normalt har en begrænset effekt, og at en sådan hastighedsgrænse derfor uden helt specielle forhold bør begrænses og alene anvendes, hvor den kan forventes respekteret.

[Justitsministeren]

Under retsudvalgets behandling af lovfor-
slaget foreslog et flertal, at den generelle ha-
stighedsbegrænsning i tættere bebygget områ-
de nedsattes til 50 km i timen. I bemærkning-
erne til forslaget anføres, at der ikke fore-
slås nogen ændring i forhold til den af ju-
stitsministeriet foreslåede adgang til differen-
tiering af hastigheden i byerne.

Justitsministeriets cirkulære og cirkulære-
skrivelse af 5. juli 1985 om lokale hastigheds-
begrænsninger er udformet i overensstem-
melse med det anførte.

Jeg kan yderligere oplyse; at der med hen-
syn til veje i tættere bebygget område er fo-
retaget en koordinering af planlægningslov-
givningens rammer for udpegelse af »trafik-
vejnet« og adgangen til at fastsætte højere
lokale hastighedsbegrænsninger efter færds-
selsloven. Herved er der givet mulighed for
at koordinere planlægningslovgivningens va-
retagelse af bl.a. miljømæssige hensyn med
færdselslovens regler for fastsættelse af loka-
le hastighedsgrænser.

Endvidere er adgangen til at fastsætte la-
vere hastighedsgrænser end den generelle på
motorveje og motortrafikveje udvidet, således
at der kan fastsættes hastighedsbegrænsnin-
ger, der ikke alene er begrundet i færdsels-
sikkerhedsmæssige hensyn, men også f.eks. i
hensynet til at nedbringe støjniveauet.

Det er på denne baggrund min vurdering,
at de nævnte cirkulærer indeholder en styr-
kelse af hensynet til andre forhold end de
rent færdselssikkerhedsmæssige i forbindelse
med fastsættelse af lokale hastighedsbegræn-
sninger.

Spm. nr. S 32

Til *justitsministeren* (3/10 85) af:

Margrete Auken (SF):

»Med hvilken begrundelse har ministeren
afvist miljøministeriets kritik af cirkulære om
lokale hastighedsbegrænsninger, hvori det
påvises, at cirkulæret forhindrer etableringen
af lave lokale fartgrænser alene af miljømæs-
sige grunde, hvilket færdselslovens § 42, stk.
5, ellers klart åbner mulighed for?«

Begrundelse

I miljøministeriets høringssvar af 2. juli
1985 vedrørende justitsministeriets udkast til
cirkulære hedder det bl.a.: »Hvad angår be-

stemmelserne om lavere lokale hastigheds-
grænser end de generelle, er det ministeriets
opfattelse, at det ikke i tilstrækkelig grad i
udkast til cirkulære og cirkulæreskrivelse er
kommet til udtryk, at der nu foreligger en
udvidelse af mulighederne for differentierede
hastighedsgrænser. Der henvises i denne fo-
rbindelse til selve lovteksten, der efter miljø-
ministeriets opfattelse mere præcist anviser
mulighederne for nedsættelse af de generelle
hastighedsgrænser.«

Miljøministeriet peger i udtalelsen specielt
på, at nedsættelse af de generelle hastigheds-
grænser skal kunne finde sted, såfremt det
skønnes ønskeligt, jfr. færdselslovens § 42,
stk. 5, også uden henvisning til sikkerheds-
mæssige begrundelser.

Svar (11/10 85):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det pågældende cirkulære er udarbejdet
efter grundige drøftelser med bl.a. miljømini-
steriet og ministeriet for offentlige arbejder.

Jeg skal i øvrigt henvise til min besvarelse
af d.d. af spørgsmål nr. S 31.

Spm. nr. S 33

Til *ministeren for kulturelle anliggender* (3/10
85) af:

Helge Sander (V):

»Er ministeren indforstået med at offent-
liggøre en opgørelse over de lokale radio- og
TV-stationer under forsøgsordningen, der
bringer bingospil, med angivelse af, hvor stor
omsætning bingospillet har på de enkelte
stationer?«

Begrundelse

Der har været fremført offentlig kritik af,
at en række radio- og TV-stationer udsender
bingospil i deres programmer og derved i
nogle kommuner, navnlig i hovedstadsområ-
det, skal have ødelagt de økonomiske vilkår
for ungdomsafdelingerne i en række store
idrætsklubber, for hvem de lokale bingospil
hidtil har været en væsentlig indtægtskilde.
Der har i medierne været nævnt meget store
tal for omsætningen, stadig først og fremmest
i hovedstadsområdet.

I hovedstaden er bevillingspolitiet i øvrigt
ifølge dagspressen gået i gang med en under-

[Helge Sander]

søgelse af den måde, hvorpå City-TV (DAN-TV) administrerer bingospillet. Alene af den grund vil det nok ikke være rimeligt at foreslå regler på området for nærværende.

Men det kunne være i offentlighedens interesse allerede nu at få en oversigt over omfanget af denne særlige form for bingospil med angivelse af omsætningsstørrelsen.

Svar (11/10 85):

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

I anledning af det stillede spørgsmål kan jeg oplyse, at lokalradio- og -TV-udvalget i forbindelse med udarbejdelsen af sin 2. rapport, »Nærradio og lokal-TV i fremtiden«, betænkning nr. 1047, som udkom i august i år, har foretaget en undersøgelse af de lokale radio- og TV-forsøgs økonomi.

Det fremgår af undersøgelsen, der bygger på projekternes egne oplysninger, at 27 radioer og 7 TV-stationer – af i alt 90 radioer og 34 TV-stationer – regner med indtægter i 1985 fra bingo. Hertil skal eventuelt føjes yderligere 2 TV-stationer, hvorfra oplysningerne på grund af igangværende organisatoriske ændringer ikke på nuværende tidspunkt uden videre kan lægges til grund.

Følgende lokale radio- og TV-stationer har for 1985 budgetteret med de nedenfor anførte indtægter fra bingo:

Radio	kr.
Amager	5.000
Ballerup	60.000
Radio 83	75.000
Høje Tåstrup	20.000
Hvidovre	234.000
Radio Tidende	50.000
Holbæk	200.000
Radio Dagny	360.000
Radio Svendborg	338.000
Radio Sydlyn	25.000
ABR – Odense	350.000
Odense Nærradio	600.000
Radio Esbjerg	190.000
Kolding Nærradio	500.000
Herning	2.250.000
Ikast	336.000
Århus Nærradio	5.000
Randers Nærradio	200.000
Radio Randers	200.000
Silkeborg	711.000

Radio Fjord	350.000
Radio Viborg	2.000.000
Skive Folkeblad	640.000
Radio Ålborg	78.000
Ålborg Nærradio	162.000
Frederikshavn Lokalradio	820.000
Radio Dannerhøj	280.000
I alt	11.039.000

TV

TV-Tingbjerg	40.000
KKR	1.200.000
TV-Bornholm	373.000
Kanal Fyn	700.000
TV-Odense	760.000
TV-Fredericia	960.000
TV-Ålborg	160.000
I alt	4.193.000

Spm. nr. S 35

Til *socialministeren* (4/10 85) af:

Tinning (VS):

»Hvilke konsekvenser får højesterets dom af 16. april 1985 for tilbagebetalingskrav, der var fastlagt før dommen?«

Begrundelse

Den 16. april fastslog højesteret, at ægtefæller ikke hæfter solidarisk for tilbagebetalingspligtig kontanthjælp.

Efter adskillige krumspring meddelte ministeren den 19. september, at hun nu ville meddele landets bistandskontorer, at »den opfattelse, som bl.a. socialministeriet har haft, hvorefter ægtefæller hæfter solidarisk for tilbagebetalingspligtig kontanthjælp, således er blevet underkendt af højesteret.«

Bedre sent end aldrig.

Spørgsmålet er, hvad der nu skal ske i praksis.

Rundt omkring i landet opkræves der stadig tilbagebetalingspligtig bistandshjælp ud fra den opfattelse, højesteret nu har underkendt. Der er altså mennesker, der helt eller delvis tilbagebetaler den bistandshjælp, ægtefællen tidligere har modtaget, selv om der ikke er noget som helst juridisk grundlag for en sådan praksis.

Disse mennesker kan være uhyggelig svære at finde frem til. En hustru, der modtager

[Tinning]

tilbagebetalingspligtig kontanthjælp, journaliseres nemlig under familieoverhovedets personnummer: den mandlige ægtefælles. Sådan er tiden så moderne.

Ikke desto mindre må kommunerne foretage en nyvurdering af de tilbagebetalingskrav, der omfatter begge ægtefæller. Dette må selvfølgelig gøres, inden der foretages nye opkrævninger, og nyvurderingen må i det mindste føres tilbage til den 16. april.

Svar (11/10 85):

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Socialministeriet tog på baggrund af kommentarerne i Ugeskrift for Retsvæsen til højesterets dom af 16. april 1985 initiativ til, at der i serien Sociale Meddelelser udsendes en orientering til kommunerne om konsekvenserne af dommen. Det anføres i meddelelsen, at højesteret ved dommen har underkendt synspunktet om, at begge ægtefæller hæfter solidarisk for tilbagebetalingspligtig kontanthjælp.

Socialministeriet er i øvrigt bekendt med, at den sociale ankestyrelse har verserende sager vedrørende ægtefællers hæftelse for tilbagebetalingspligtig kontanthjælp, som nu – efter offentliggørelsen af kommentarerne til dommen af 16. april 1985 – vil blive afgjort.

Det må antages, at disse afgørelser fra ankestyrelsen også vil blive udsendt i serien Sociale Meddelelser. Socialministeriet finder, at de sociale udvalg i kommunerne med disse afgørelser og med den nævnte generelle orientering om dommen vil have det fornødne grundlag for at tilrettelægge deres praksis i tilbagebetalingssager vedrørende hjælp til ægtefæller.

Spm. nr. S 36

Til *forsvarsministeren* (4/10 85) af:

Albrechtsen (VS):

»Hvad er ministerens kommentar til den protest mod »Iowa«s togt i Østersøen, som 46 socialdemokratiske tillidsfolk og by- og amtsråds kandidater på Bornholm har offentliggjort i den bornholmske presse?«

Begrundelse

Der henvises til f.eks. Bornholmeren den 30. september 1985 og Land og Folk den 3. oktober 1985.

Svar (10/10 85):

Forsvarsministeren (Engell):

Min kommentar til den omtalte protest imod »Iowa«s deltagelse i øvelsen US BAL-TOP 1985 adskiller sig ikke nævneværdigt fra mine tidligere kommentarer til tilsvarende indlæg i de danske nyhedsmedier i den senere tid.

Det er beklageligt, at den amerikanske flådeøvelse i Østersøen, der bl.a. tjener til at udbygge båndene imellem NATO-landene, afstedkommer så megen kritik.

Danmark har nu som tidligere en naturlig interesse i, at det fra tid til anden markeres, at alle landes flådeenheder, herunder vore egne og vore allieredes, har ret til at sejle i internationalt farvand, hvortil Østersøen som bekendt henregnes.

Spm. nr. S 37

Til *socialministeren* (4/10 85) af:

Tinning (VS):

»Vil ministeren tage skridt til at præcisere bistandslovens § 27, stk. 3, som anbefalet af højesteretsdommer Hornslet?«

Begrundelse

Bestemmelsen vedrører tilbagebetaling af bistandshjælp og bestemmer, at tilbagebetalingskravet bortfalder 5 år efter hjælpens ophør, når der ikke har været økonomisk mulighed for at gennemføre kravet.

Denne 5 års regel blev indført pr. 1. januar 1981 til erstatning af den dagældende 3 års regel.

Daværende socialminister Ritt Bjerregaard lod kommunerne forstå, at den nye regel også omfattede allerede eksisterende tilbagebetalingskrav. Der blev altså lovgivet med tilbagevirkende kraft.

Om ændringen fra 3 til 5 år siger højesteretsdommer Hornslet i Ugeskrift for Retsvæsen, 1985 B, s. 256: »... det synes ikke uden videre givet, at dette også skulle have virkning for tilbagebetalingskrav, for hvilke der ved kravets stiftelse gjaldt en kortere frist.«

[Tinning]

Og han fortsætter s. 258: »I det hele giver bestemmelsen anledning til adskillige fortolkningsproblemer ... Ved given lejlighed burde man måske tillige overveje en præcisering af reglen i bistandslovens § 27, stk. 3.«

Det er ganske typisk, at daværende socialminister Palle Simonsen heller ikke på dette område nåede at finde en lejlighed til styrkelse af retssikkerheden for modtagerne af bistandshjælp.

Men nu er der så en lejlighed for den sidende socialminister.

§ 27, stk. 3, bør præciseres, så det klart fremgår, at 5 års reglen ikke omfatter tilbagebetalingsaftaler indgået under forudsætning af den dengang eksisterende 3 års frist.

Svar (11/10 85):

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Spørgsmålet om anvendelse af lovændringen pr. 1. januar 1980 vedrørende forlængelse af fristen i bistandslovens § 27, stk. 3, fra 3 til 5 år på tilbagebetalingspligtig kontanthjælp, der var ydet inden lovændringens ikrafttræden, blev drøftet i folketinget den 12. november 1980 på foranledning af et spørgsmål fra Birthe Nielsen (SF). Den daværende socialminister anførte i sit svar følgende:

»Efter dansk statsforfatningssædvane finder en ny lov anvendelse på ethvert retsforhold, der falder ind under dens regler, uden hensyn til, om det måtte have sit udspring i tiden, før loven trådte i kraft. At det ikke ved forlængelsen af fristen efter bistandslovens § 27 for et tilbagebetalingskravs bortfald fra 3 til 5 år har været tilsigtet at fravige dette princip, fremgår forudsætningsvis af bemærkningerne til lovforslaget om ændring af § 27. Her er det nemlig anført, at forslaget skønnes at give en besparelse på 5 mill. kr. i 1981. Hvis den nye lovregel alene skulle anvendes på tilbagebetalingspligtig hjælp, der ydes efter 1. januar 1981, kunne dette provenu selvsagt ikke opnås, idet der tidligst ville blive besparelser ved lovændringen i 1984.«

I øvrigt kan man henvise til, at der – som det fremgår af lovoversigten for 1985-86 – er bebudet en række ændringer af bistandsloven, som tænkes medtaget i forbindelse med ændring af § 37.

Socialministeriet vil i denne forbindelse på baggrund af højesterets dom overveje spørgsmålet om præcisering af bistandslovens § 27.

Spm. nr. S 38

Til forsvarsministeren (4/10 85) af:

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

»Vil ministeren oplyse, hvilke forventede personskader der vil blive følgen af den planlagte opstilling af IHAWK-missiler i Højstrup i udkanten af Odense, når henses til den mikrobølgestråling, som udsendes i meget lav højde fra missilernes radar, og vil ministeren oplyse, med hvilken intensitet denne stråling udsendes?«

Begrundelse

I få hundrede meters afstand fra det planlagte sted for opstilling af IHAWK-missiler i Højstrup ligger et større boligområde og en af Danmarks største skoler. IHAWK-missilernes radar vil udsende en mikrobølgestråling i meget lav højde, og da der er konstateret en lang række personskader som f.eks. sterilitet, kromosomforandringer, grå stær, indre blødninger, hjerne- og fosterskader m.v. som følge af selv meget lave doser af mikrobølgestråling, må det anses for sandsynligt, at radarens tilstedeværelse og planlagte daglige benyttelse i fredstid kan få helbredsmæssige konsekvenser for de omkringboende.

Svar (10/10 85):

Forsvarsministeren (Engell):

De gældende sikkerhedsbestemmelser for radarerne, der er en del af IHAWK-systemet, tilsikrer, at der ikke vil kunne ske skadelige påvirkninger af personel eller af befolkningen i området. Disse sikkerhedsbestemmelser indebærer bl.a., at området er indhegnet og afmærket med skilte med advarsel om strålingsfare. Endvidere er sikkerhedsafstanden til bebygget område mere end det dobbelte af, hvad der kræves ved radarer af denne type.

Endelig kan jeg oplyse, at Danmark siden begyndelsen af 60'erne sammen med andre NATO-lande har anvendt IHAWK-systemet. Der er ikke i denne periode – efter det for danske myndigheder foreliggende – konstate-

[Forsvarsministeren]

ret skader på mennesker som følge af udstråling fra disse systemer.

Spm. nr. S 42

Til *miljøministeren* (4/10 85) af:

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

»Har ministeren overvejet at fastlægge retningslinjer for den mikrobølgestråling, der udgår fra åbne kilder, f.eks. militære radarstationer?«

Begrundelse

Som bekendt er der konstateret skader ved selv lave strålingsdoser, og det forekommer underligt, at der kun er fastsat hygiejniske strålingsværdier ved stråler fra lukkede mikrobølgekilder, f.eks. ovne, svejseapparater o.lign., mens der spørgeren bekendt ikke er sat grænser overhovedet for åbne strålingskilder, f.eks. militærets radar.

Svar (10/10 85):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Ikke-ioniserende stråling er ikke omfattet af den lovgivning, der henhører under miljøministeriet. Miljøministeriet har således ikke hjemmel til evt. at fastsætte retningslinier for mikrobølgestråling fra åbne kilder.

Miljøministeriet er ikke bekendt med, om der er eventuelle sundhedsmæssige følger af mikrobølgestråling. Spørgsmålet om almindelige sundhedsmæssige forhold henhører imidlertid under indenrigsministeriet.

Spm. nr. S 47

Til *forsvarsministeren* (7/10 85) af:

Fischer (KF):

»Kan ministeren oplyse, i hvilket omfang maritime enheder fra Warszawapagten passerer gennem de danske stræder, samt oplyse, hvor mange af disse enheder der formodes at være udrustet med atomvåben?«

Begrundelse

Et par amerikanske flådefartøjers nylige besøg i dansk område som led i NATO-samarbejdet har vakt stor opmærksomhed, og venstrefløjnen i dansk politik har rettet heftig

kritik mod besøget ud fra formodninger om eventuel atomudrustning.

Samme kritikere er tavse omkring den kendsgerning, at mange af Warszawapagts skibe jævnlig passerer gennem danske farvande, uanset at det er en kendt sag, at et antal af disse skibe er udrustet til atomkrigsførsel.

På den baggrund ønskes forsvarsministerens oplysninger om størrelsesordenen af gennemsejlingen af disse Warszawapagtskibe gennem danske farvande, og i hvilket omfang disse fartøjer må formodes at være udrustet med atomvåben.

Svar (14/10 85):

Forsvarsministeren (Engell):

Warszawapagtsflåderne har gennem de senere år i gennemsnit foretaget ca. 80 passager med orlogsskibe og ca. 160 med militære hjælpeskibe om året.

Af disse har årligt ca. 35 passager været udført af orlogsskibe med våbensystemer, der vurderes at kunne medføre atomvåben.

Spm. nr. S 48

Til *indenrigsministeren* (4/10 85) af:

Agerschou (SF):

»Finder ministeren det acceptabelt, at patienter på Sct. Hans hospitals lukkede afdeling på grund af nednormering angiveligt vil blive forhindret i at komme uden for en dør tre af ugens syv dage?«

Begrundelse

Ifølge dagbladet Information den 3. oktober 1985 vil patienter på Sct. Hans hospitals lukkede afdeling på grund af nednormering fredag, lørdag og søndag næppe komme uden for en dør tre af ugens syv dage. Desuden oplyses det, at for de såkaldte surrogatfængslede, der kun må gå ud fulgt af to personer, bliver udgang helt umulig.

Svar (8/10 85):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Ansvaret for varetagelsen af sygehusvæsenet påhviler amtskommunerne, herunder København og Frederiksberg kommuner.

[Indenrigsministeren]

Jeg har derfor bedt Københavns magistrats 2. afd. om en udtalelse i anledning af spørgsmålet.

Når magistratens udtalelse foreligger, vil jeg vende tilbage til sagen.

Desuden henvises til svaret på spørgsmål nr. S 49.

Spm. nr. S 49

Til *indenrigsministeren* (4/10 85) af:

Agerschou (SF):

»Vil ministeren via sundhedsstyrelsen iværksætte en undersøgelse af de virkninger for behandlingen af psykiatriske patienter på Sct. Hans hospital, som aktuelle nednormeringer på hospitalet vil få?«

Begrundelse

Ifølge Roskilde Tidende den 3. oktober 1985 vil der ske nednormeringer på Sct. Hans hospital, fordi det er besluttet at indføre weekendbemanding også om fredagen. Beslutningen vil tilsyneladende betyde forringede forhold for de berørte patienter, bl.a. i form af forlænget indlæggelsestid.

Svar (8/10 85):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Sundhedsstyrelsen har via embedslægeinstitutionen i Roskilde amt iværksat den ønskede undersøgelse.

Når resultatet af undersøgelsen foreligger, vil jeg vende tilbage til sagen.

Desuden henvises til svaret på spørgsmål nr. S 48.

Spm. nr. S 55

Til *landbrugsministeren* (8/10 85) af:

Bjørn Westh (S):

»På hvilken måde vil anlægsarbejderne på statens husdyrbrugsforsøgsstation Foulum ved Viborg blive påvirket af regeringens planer om at udskyde eller strække offentlige bygge- og anlægsarbejder, sådan som disse blev udtrykt i statsministerens åbningstale?«

Svar (15/10 85):

Landbrugsministeren (Niels Anker Kofoed):

En begrænsning af bygge- og anlægsarbejderne inden for landbrugsministeriets område er indarbejdet i ministeriets ændringsforslag til forslag til finanslov for 1986.

Hverken de igangværende eller de planlagte arbejder på forsøgsanlæg Foulum berøres af denne begrænsning.

For så vidt angår 3. og sidste etape af forsøgsanlægget, hvortil der foreligger bevilling til projektering, vil der ved forelæggelse for finansudvalget i foråret 1986 af aktstykke vedrørende arbejdernes igangsætning blive taget stilling til tidsrammen for byggeriets gennemførelse.

Spm. nr. S 56

Til *indenrigsministeren* (8/10 85) af:

Lenger (VS):

»Hvornår vil ministeren være i stand til at indfri sit løfte til folketingets kommunaludvalg om en redegørelse for, hvilke foranstaltninger mod sygdommen AIDS der vil blive gennemført, samt hvilke instanser der vil forestå de enkelte elementer i indsatsen?«

Begrundelse

Under udvalgets samråd med ministeren den 4. september 1985 lovede ministeren at give udvalget en redegørelse for, hvilke af de foranstaltninger mod sygdommen AIDS, som sundhedsstyrelsen har foreslået, der vil blive gennemført, og hvilke instanser (sygehuskommuner, indenrigsministeriet, sundhedsstyrelsen etc.) der vil forestå de enkelte elementer i sundhedsstyrelsens forslag.

Ministeren bad om at måtte afvente et forestående møde den 10. september med sygehuskommunerne, hvorefter hun – punkt for punkt i sundhedsstyrelsens plan – ville meddele udvalget, hvem der tog sig af hvad. Herefter ville udvalget kunne bedømme, om den samlede indsats var tilstrækkelig eller der ønskedes yderligere elementer med i indsatsen.

Redegørelsen er fortsat ikke fremkommet, hvilket spørgeren finder kritisabelt, idet folketingets kommunaludvalg viste sig yderst imødekommende over for indenrigsministerens ønske om yderligere tid til besvarelse af dette og en række andre spørgsmål fra udvalgets medlemmer. Det ønskes oplyst, hvornår den lovede redegørelse fremkommer.

Svar (14/10 85):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Jeg har med skrivelse af 9. oktober 1985 sendt folketingets kommunaludvalg mit notat vedrørende oplysninger og svar på spørgsmål om AIDS, som udvalget anmodede om under samrådet den 4. september 1985.

Supplerende besvarelse af skriftligt besvaret spørgsmål:

Ad spm. nr. S 1197
(folketingsåret 1984-85)

Formanden:

Fra indenrigsministeren er modtaget supplerende besvarelse af et af medlem af folketinget Pia Kjærsgaard (FP) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med begrundelsen og det foreløbige svar er optaget i Folketingsstidende 1984-85 sp. 11456, var sålydende:

Til indenrigsministeren (23/5 85) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

Hvilke konkrete resultater er der kommet ud af, at ministeren nøje har fulgt tvangsforflytningen af to personer på grund af deres indmeldelse i en fri fagforening?»

Supplerende svar (14/10 85):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

I fortsættelse af mine besvarelser af 7. juni 1985 og 17. juli 1985 af spørgsmål nr. S 1197 skal jeg oplyse, at Københavns borgerrepræsentation har besvaret min anmodning om en udtalelse angående forflyttelsen af brandmand Max Blicher Hansen ved at fremsende en udvalgsbetænkning, som borgerrepræsentationen har tilsluttet sig. Af betænkningen fremgår, at overflytningen af brandmand Max Blicher Hansen til »Prøvestenen« var en midlertidig ændring af hans tjeneste i henhold til tjenestemandsvedtægtens § 13, stk. 1, og at denne løsning blev valgt for at sikre Blicher Hansens problemfri genindtræden i tjenesten. For så vidt angår den senere overflytning af Blicher Hansen til depotjtjeneste i Ballerup oplyser borgerrepræsentationen, at det over for Blicher Hansen er med-

delt, at han ikke er pligtig at tåle denne overflytning.

Jeg har herefter ikke grundlag for at antage, at overflytningen er en sanktion i anledning af, at Blicher Hansen er udtrådt af en faglig organisation.

Jeg vil i øvrigt nævne, at jeg den 23. september 1985 har skrevet til samtlige kommunalbestyrelser og bl.a. gjort opmærksom på, at offentlige myndigheder ikke må kræve medlemskab af en faglig organisation eller en bestemt faglig organisation som betingelse for ansættelse eller fortsat beskæftigelse.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 29:

Forslag til lov om ændring af lov om boligbyggeri. (Kvoter for 1986, byggeskadedfond, ændret finansiering af byggeskader, ændret finansiering af ungdomsboliger m.v.).

(Fremsat 9/10 85).

Sammen med denne sag foretoges de under punkterne 5 og 6 opførte sager, nemlig:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 16:

Forslag til lov om ændring af lov om boligbyggeri. (Kvoter for 1986, 1987 og 1988, sikring af rammebeløb, byggeskadedfond m.v.).

Af Albrechtsen (VS) m.fl.

(Fremsat 2/10 85).

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 6:

Forslag til folketingsbeslutning om omlægning af pensionskassernes indsats på boligmarkedet.

Af Albrechtsen (VS) m.fl.

(Fremsat 2/10 85).

Forslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Baadsgaard (S):

Det forslag, jeg især vil koncentrere mig om, er lovforslag nr. L 29. Det er jo et forslag til ændring af boligbyggeriloven og er i store træk en genfremsættelse fra sidste samling.